

Stelian Țurlea

Magicianul în pădurea uitării

0
INTEGRAL

Cuprins

Capitolul întâi

*în care Daniel și prietenii săi sunt atinși
de virusul ciudat al uitării / 5*

Capitolul al doilea

*în care copiii pătrund în camera secretă a unchiului parlamentar
în căutarea unui program antivirus
și descoperă mașinăria timpului / 16*

Capitolul al treilea

*în care copiii îl întâlnesc pe Degetel
și se luptă cu armata lui din gumilastic / 21*

Capitolul al patrulea

*în care copiii îl întâlnesc pe Kay,
cățarat pe o stâncă în mijlocul apei pline cu păstrăvi / 29*

Capitolul al cincilea

*în care copiii îl întâlnesc pe Jack lângă vrejul lui de fasole
cu păstăile necoapte și fără urmă de castel / 34*

Capitolul al șaselea
în care Omul de Tinichea îi salvează pe copii de Leul cel Las,
devenit rău și fioros / 40

Capitolul al șaptelea
în care apar Albă ca Zăpada robotind toată ziua
și piticii lenesi care sunt niște vlăjgani mândăcioși / 47

Capitolul al optulea
în care Pinocchio conduce grupul Alexandrei printre capcane / 55

Capitolul al nouălea
în care grupul Alexandrei întâlnește două domnișoare sclifosite
pregătite pentru marele bal / 63

Capitolul al zecelea
în care copiii au probleme mari cu Alice
și sunt salvați de Oul vorbăreț / 74

Capitolul al unsprezecelea
în care copiii află de la Motanul Încălțat lucruri interesante
despre lumea fantastică / 84

Capitolul al doisprezecelea
în care copiii se întâlnesc cu Duhul din Sticlă
și trebuie să înfrunte un șef de oști galactice / 92

*Capitolul al treisprezecelea
în care Soldatul de plumb îi cere Sabine
să danseze pentru el / 104*

*Capitolul al paisprezecelea
în care copiii descoperă Monstrul și remediul bolii / 112*

Punctul iluziilor

Monstrul și remediul bolii

Capitolul întâi

*în care Daniel și prietenii săi
sunt atinși de virusul ciudat al uitării*

Când toamna începu să se anunțe cu frunze ruginii și fructe coapte dospind de dulceață, Daniel avu mai multe bucurii deodată. N-ar fi fost în stare să spună care era mai grozavă; firește, dacă ar fi fost întrebat. Intrase în clasa a cincea și putea de acum crede că e băiat mare, oricum nu se mai putea compara cu toți puștii ăia care n-au nici măcar mai mulți profesori.

Pentru că era mare, tata îi cumpărase un computer pe care el îl botezase de îndată Leo, cum văzuse într-un film de aventuri. Era atât de fericit, că mai multe nopți nu dormise de emoție, iar visele sale nu erau decât aventuri cu computere în lumi fantastice.

Tot atunci părăsi casa bunicilor și se mută într-un apartament dintr-un bloc nou. Casa nu era mai mare, ba chiar dimpotrivă, dar erau mai puține mobile îngrămădite în fiecare cameră, încât i se părea că au ajuns într-un apartament imens și se putea plimba în voie cu mâinile la spate, fără să se tot lovească de câte ceva. Camera lui, proaspăt văruită și cu ferestrele spre soare-răsare, era atât de luminoasă că nu-și credea ochilor.

Dar bucuria cea mare era că, în același bloc, doar câteva etaje mai sus, se mutase și unchiul parlamentar. Întâmplare sau nu, n-a stat el să se gândească prea mult, era doar fericit la gândul că îl va putea vedea pe celebrul său unchi de câte ori va vrea. Numai să fie acasă, pentru că de obicei, dacă nu era la Parlament, predă studenților cine știe ce lecții de istorie, sau ținea conferințe prin țară, sau se retrăgea la cabana lui stranie din munți sau îl uita Dumnezeu chinuindu-se să copieze documente și manuscrise vechi

din arhivele naționale. La ce-i trebuia asta, Daniel nu reușea să înțeleagă, dar își închipuia unchiul acoperit de terfeloage vechi, îngălbenite, înnegrite, mucegăite, pătate, cu colțurile zdrențuite și în care el nu s-ar fi uitat nici să-l pici cu ceară.

Ca și cum toate ar fi fost potrivite ca să-i meargă lui cât mai bine, prietenii săi cei mai buni, Alexandra și Alexis, îi erau acum vecini, locuiau pe două străduțe apropiate. Dacă ar fi avut chef, i-ar fi putut vedea zilnic. Asta mai zicea și el viață!

Poate ar trebui să ne oprim o clipă din povestire să spunem celor care nu le știu încă cine sunt aceste personaje celebre, iar celor care le știu să le reamintim isprăvile nemaipomenite ce le-au bucurat sufletul. Daniel este un băiețel trecut acum de unsprezece ani și care de vreo patru ani, dacă nu chiar mai mulți, avusese parte de isprăvi care mai de care mai incredibilă: a pus capăt, împreună cu celebrul său unchi și cu ajutorul computerului, unui război absurd între două țări vecine; a zburat cu balonul prin ținuturi necunoscute, unde a fost smuls din ghearele unor războinici care se mutau de colo-colo cu cortul exact în vremea ultimei eclipse totale de soare a secolului; și-a strâns colegii apropiați și a salvat omenirea de la distrugere, când era amenințată de virusul pregătit să intre în acțiune în noaptea dintre milenii; l-a căutat prin castelul Bran pe celebrul Dracula, care s-a dovedit a fi un biet urmaș al unui cavaler medieval dornic să spună oamenilor adevărata poveste și nicidecum să le sugă sângele. În toate aventurile acestea incredibile, Daniel a fost însoțit de prietenii săi de-o viață.

Alexandra se înălțase peste noapte, își păstra pletele negre aruncate pe spate la fel ca pe vremuri, îi înmugureau sânii, zâmbea la fel și era tot cu nasul pe sus, dar lui puțin că-i păsa, era frumoasă și gata! Nu spunea nimănui cât de tare îi bătea inima când o vedea. O dată a zărit-o într-un autobuz și l-a cuprins emoția atât de repede și de puternic că s-a ascuns în spatele unui stâlp din stație, să nu fie văzut, de ce, n-a știut să spună, oricât a încercat să-l descoasă tatăl său.

Alexis rămăsese la fel de pîrpiriu ca pe vremuri, dar la fel de inventiv, un prieten pe cînste! Daniel adora momentele rare cînd, sub baldachinul de

ieră din curtea prietenului său, puneau la cale aventuri incredibile și se închipuiau eroi ai unor jocuri faimoase, mai grozavi decât Harry Potter.

Însă nimeni nu se compara cu Don Pedro, unchiul parlamentar! Fusesse profesor de istorie, scrisese cărți și încă mai scria, străbătuse țara în căutare de relicve cu care deschisese un muzeu, candidase la parlament și fusesse ales, elaborase legi care stârniseră împotrivirea înverșunată a adversarilor și pe care nu le mai aplica nimeni după ce fuseseră votate, se retrăsese în plină glorie, uimindu-i pe cei care tocmai se pregăteau să-l critice pentru independența de gândire, era pasionat de computere și se zvonea că elaborează softuri complicate pe care se pregătește să le înregistreze la Oficiul de Invenții și să le vândă marilor firme din California. Daniel abia își mai încăpea în piele de fiecare dată când era în preajma lui, de parcă o parte din glorie s-ar fi transferat și asupra sa.

Fapt este că toate isprăvile al căror erou fusesse au ajuns pe buzele tuturor pentru că tatăl lui Daniel n-a găsit idee mai trăsnetă decât să scrie câte o carte despre fiecare. Pas de mai spune ceva, dacă protestai, te scotea din poveste și te înlocuia cu cine știe ce copil, care nici măcar nu fusesse de față, iar asta chiar ar fi fost prea de tot! Așa că lui Daniel nu-i rămânea decât să îndure dulcea povară a celebrității.

În scurt timp, Daniel se obișnuie cu noua sa locuință. Doar computerul i se părea un monstru captivant, pe care nu reușea să-l înțeleagă. Petrecea în fața lui mai multe ore în fiecare săptămână, însă tot ce reușea să facă era să mângâie desene abstracte ori să se uite în mod repetat la câteva jocuri pe care până și el le socotea stupide. N-avea răbdare să afle mai multe. Îndată ce simțea că se plictisește, o zbughea pe scări în sus, spre apartamentul lui Don Pedro. Acolo i se părea că intră într-o lume fantastică. Unchiul parlamentar avea același număr de camere, dar parcă nu mai era același bloc. Pe hol și pe pereții a două dintre camere erau de sus până jos numai rafturi pe care se înghesuiau cărți de toate mărimile, în toate limbile pământului. Pe jos, maldăre de reviste vechi și decolorate, cu coperte care mai de care mai pline de fantezie. Don Pedro își așezase printre ele un pat de campanie, peste care arunca neglijent în fiecare dimineață o pătură cafenie din

păr de capră. Cea de-a treia încăpere, cea mai mare, arăta ca o regie de televiziune. Își amintea, destul de cețos, că văzuse una, cu mulți ani în urmă, împreună cu tatăl său. Dacă nu știți cum arată, nu-i nici o problemă, îndată o construim din câteva vorbe. Mai multe ecrane de televizor, aliniate ca la centrele de comandă ale zborurilor spațiale, acopereau aproape cu totul un perete, un pupitru plin de tastaturi în fața lor, multe computere legate între ele, o tablă uriașă cu scheme de legături, fel și fel de piese mărunte al căror rost îl știu doar pricepuții, rafturi cu dischete și CD-uri. O lume înfiorătoare, deși de basm.

Din prima clipă Daniel a simțit că nu trebuie să vorbească nimănui despre această încăpere, dacă Don Pedro însuși nu spunea o vorbă. Se gândea că poate nici tatăl său nu va afla mare lucru, încât să nu se mai trezească iarăși personaj în cine știe ce carte. Așa că pasiunea unchiului parlamentar a rămas un secret, chiar bine ascuns. Cel puțin așa credea. Daniel obișnuia să pună întrebări cât era ziulica de lungă, dar se făcea că nu aude când unchiul parlamentar îl întreba despre progresele în tainele computerului. Norocul lui era că, având destul de învățat pentru școală, scăpa ușor schimbând vorba cu relatări despre cine știe ce compunere sau complicate exerciții de matematică.

Într-o bună zi, celebrul unchi hotărî să schimbe lucrurile. Socoti că nu e cale mai bună să-și învețe nepotul să descopere tainele computerului decât să-l facă să comunice cu prietenii săi prin intermediul aparatului. Imagină o rețea de legături între toți copiii din bloc care aveau computere și le explică pe îndelete ce aveau de făcut. Singura lui rugămintă era să fie discreți, să nu umple școala și cartierul cu vestea despre discuțiile și jocul lor pe Internet și să-și vadă înainte de toate de lecții, în caz contrar el urmând să le paroleze legătura, adică spus pe șleau să le-o interzică pur și simplu. Copiii nu numai că au aprobat fără crâcnire, dar erau și în al nouălea cer.

Peste noapte, pe scara blocului și în curtea din apropiere era mai puțină hărmălaie, după-amiezele abia de se mai adunau vreo doi-trei să bată mingea, dar și aceștia fără chef, de parcă nimic nu mai avea haz dacă nu se auzeau chiote și nu se spărgeau geamuri. După vreo săptămână și puținii rătăciți au încetat să mai sperie liniștea. Se legaseră prietenii noi și ca un făcut

Capitolul al treilea

*în care copiii îl întâlnesc pe Degetel
și se luptă cu armata lui din gumilastic*

Se trezire într-o pădure întunecoasă și deasă, care aruncat pe un petic de iarbă, care pe un pat mititel de mușchi, care pe cetină, frunze și crenguțe uscate ce le înțepau pulpele. Era încă ziuă, dar lumina se strecura zgârcit printre ramurile ca niște gheare enorme înfipite în cer. S-au uitat unii la alții, fără o vorbă. Au ascultat liniștea foșnitoare care îți dădea fiori.

— Unde am ajuns? reuși să îngaima Iulia.

— Nu vezi că suntem într-o pădure? izbucni Alexandra.

— Vrei să spui că am fost teleportați?

— Și ți-am spus să-l ții lângă tine pe fratele ăsta al tău! continuă Alexandra, care abia se abținea să nu strige. De ce l-ai adus cu noi?! De ce nu și-o fi ținut mâinile acasă?

— Vrei să spui că am ajuns aici, începu Daniel, pentru că...

— Da! îl întrerupse Alexandra. Pentru că nu și-a ținut mâinile acasă și-a apăsât pe butonul roșu!

— Ce buton? întrebă cu naivitate Daniel.

— Of! răspunse Alexandra dând a lehamite din mână. N-ai să te schimbi niciodată, să fii și tu atent la ce e în jur! Butonul roșu care ne-a teleportat!

— S-ar putea să nu fie așa, interveni Alexis.

— Vrei să spui că am ajuns aici din senin? întrebă Alecu.

— Nu ții minte că era un ceas pe ecran? Am observat că a început să funcționeze exact după ce ne-am așezat sub antena parabolică.

— Vrei să spui că am declanșat ceva cu toții? zise Andrei.

— Nu știu, dar asta am văzut.

— Ce mă tot aiuriți cu ceasul ăla de pe ecran?! se înfurie din nou Alexandra. A apăsător sau nu pe butonul roșu?

— Nu știu, zise unul.

— A apăsător, zise altul.

— Păi, vezi?! Și pe urmă ne-am trezit aici!

— Chestia este, spuse gânditor Daniel, cum ne întoarcem?

Parcă i-ar fi lovit în moalele capului. Tăcură brusc. Chiar și cei mai grozavi, tot își auzeau inimile ticăind mai tare.

— În mod normal, ne-ar trebui tot o antenă, cugetă cu glas tare Andrei.

— De unde o luăm? se interesă Alexis.

— Mie mi-e frică, șopti Sabina.

— N-are ce să ni se întâmple, încercă să o liniștească Alecu. Dacă ai știi de câte ori m-am întors eu acasă după ce se făcuse noapte...

— Nici măcar nu știm unde am ajuns, spuse Daniel.

— O să ne caute mama, zise Iulia. Nici n-am apucat să-i spun unde mergem.

— Biata bunica o să-și frângă mâinile și n-o să doarmă toată noaptea! oftă Alexandra.

Nu apucă să spună mai multe, se auzi scâncetul lui Rareș, pe obrajii căruia lacrimile curgeau șiroaie.

— Tu ce mai vrei? strigă la el Alexandra.

— Eu sunt de vină, scânci puștiul. Eu v-am adus aici.

— Parcă eu nu știu asta! zise Alexandra. Măcar taci și nu ne mai aminti ce-ai făcut!

— Și dacă faci gură mare acum, mai rezolvi ceva? se înfipse în ea Iulia.

— Păi, sigur! Doar nu era să-mi dai mie dreptate!

— Ca să vezi, nici măcar nu-ți dă dreptate! se auzi o voce subțire, aproape pițigăiată.

Toți încremeniră.

— Ce-ai spus? își reveni Alexandra.

— N-am spus nimic, zise Iulia.

— O fi vorbit drăcușorul de frati-tu!

- Știi bine că nu era vocea lui...
- La câte prostii face, mă pot aștepta la orice! zise Alexandra cu năduf.
- Chiar că te poți aștepta la orice! se auzi din nou vocea pițigăiată.
- Acum vezi că n-a vorbit el? spuse Iulia cu satisfacție. Doar e în fața ta și ai văzut că n-a deschis gura.
- O fi ventriloc, insistă Alexandra.
- Haida, de! zise Iulia.
- Avem un ventriloc printre noi? se vârî în discuție Alecu.
- Ce e ăla un ventriloc? întrebă Daniel.
- Să nu-mi spui că nu știi! se miră Sabina.
- Habar n-are! Habar n-are! se auzi râzând vocea pițigăiată.
- Se uitară din nou unii la alții. Apoi de jur împrejur. Nici țipenie. În afară de ei. Doar copacii cu trunchiuri groase, înalte, cu coroanele pierdute în cer. Adia un vânticel răcoros și de undeva se auzeau susurul unei ape și trîlul unei păsări.
- Care a fost? întrebă Alexandra.
- Se uitară la ea cu mirare. Fata se rușină. Apoi găsi o idee:
- N-ar trebui să ne fie frică? Dacă pădurea e bântuită de stafii ?!
- Asta-i culmea! Auzi, stafii! Ce bazaconie! răsună foarte clar și de aproape vocea pițigăiată.
- Ar trebui să mă supăr! izbucni Alexandra.
- Tot ea se supără! zise vocea pițigăiată. Dă buzna, vorbește în dodii despre stafii, brrr! mi se ridică părul în cap! Și tot ea se supără!
- Care ești și nu ai curajul să te arăți? sări Daniel în apărarea Alexandrei.
- Se uitară în toate părțile, căutară în toate direcțiile. Nimic. Rareș cel mic, care se depărtase puțin de grup, se aplecă lângă o tufă mare de ferigi și descoperi sub o frunză ființa: cât o palmă, îmbrăcată în întregime în roșu, cu cizmulițe negre cât un degetar și un fes verde de mai mare frumusețea.
- Cine ești? îl întrebă.
- Cred că Degețel. Nu sunt sigur.
- Asta-i bună! se repezi Alexandra. Cum să nu știi cine ești?

— Pe ce lume sunteți sau din ce lună ați căzut? Voi nu știți că asta-i Pădurea Uitării? Nu-i viețuitoare, mică sau mare, care să nu fie atinsă de boală și să nu uite câte ceva. Poate am uitat cine sunt!

— Pădurea Uitării! exclamă mai mulți.

— Mă mir că mai știu cum se cheamă pădurea! În fiecare zi uit câte ceva. Dar am știut atât de multe la viața mea, că mai am încă un sac mare cu amintiri. Uite, de pildă țin minte că toate sunt de-a-ndoaselea în pădurea asta! Dacă nu uiți, te porți pe dos! E clar că e o boală, voi nu credeți? Se spune că toate viețuitoarele s-au îmbolnăvit și că s-ar putea să fie mult mai rău decât atât. Așa zice lumea care l-ar fi chemat pe Magician să salveze ce se mai poate salva. Dar nimeni nu știe dacă a venit, dacă e pe drum sau dacă e în stare de ceva. Eu unul nu cred că e în stare de ceva! Așa că ne facem de lucru. Eu habar n-am ce caut aici și unde trebuia să mă duc!

— Parcă noi știm!

— Așa e! Nici nu trebuia să mă întâlnesc cu voi. Cu siguranță sunteți niște căpcăuni, după cum vorbeați, și trebuie să-mi chem ajutoare.

— Hei, stai locului, nu-ți facem niciun rău, nu chema niciun ajutor, spuse repede Andrei.

— Ba am să le chem!

— Nu-ți facem niciun rău, nici nu știm cum am nimerit aici.

— Ba am să le chem! Dacă ați uitat cum ați ajuns aici, nu înseamnă că nu sunteți niște căpcăuni! Câți ca voi n-am întâlnit în viața mea, nici nu mai țin minte!

— Da' grozav te mai crezi, mă, fătă! nu se abținu Alexandra.

— De ce îi vorbești așa? protestă Rareș.

— Exact. De ce îmi vorbești așa? zise Degețel. Uiți că ați venit peste mine? Uiți că aici eu păzesc locul? Uiți că sunt Stăpânul? Uiți că... nu mai știu ce voiam să spun. Dar e totuna! Văd că uiți mereu câte ceva!

Era de-a dreptul furios. Își smulse fesul pe de cap, îl trânti la pământ și jucă de câteva ori pe el cu cizmulile lustruite și negre.

— Te rog să mă ierți, îndrăzni Alexandra.

